

PEACE MARATHON 2008

A A A

17. May 2008.

traži...

► Početna ► Svjedočanstva ► Marco Piagentini

Zlatni sponzor

HTMOSTAR

Maraton

- Početna
- Novosti
- Organizacija
- Mapa maratona
- Zašto?
- Svjedočanstva
- Arhiva

Info

- Rezultati utrka
- Galerija
- O maratону
- Nagrade
- Smještaj
- Linkovi
- Pretraživanje
- Kontakt

Marco Piagentini

Robert Rukavina

Srijeda, 23 Travanj 2008

Netko bi možda odmah mogao upitati ... čemu ova priča?

Pa, prvenstveno iz razloga što nikad neću zaboraviti dan kada sam prvi puta čuo za Maraton Mira, točnije 19. svibnja 2007.

Tog dana jedan moj prijatelj nazvao me iz Međugorja rekavši, 'Hej, izgleda da se ovdje održava nekakav maraton...!', na što sam ja odgovorio, 'Molim...?! ...Maraton...? ...Sigurno si nešto krivo čuo... , možda se radi o nekoj manjoj utrci kroz Međugorje, ali baš maraton...?' ...Nemoguće...' Ali bio je uporan, 'Ne, ne... kažem ti da je ovo maraton.....!' i tad mi je postalo jasno da je sigurno u pravu.

I stvarno, bilo je onako kako je i rekao – tog dana održavao se prvi Maraton Mira, a da ja nisam imao pojma o tome. Da sam slučajno saznao za ovaj maraton samo dan prije njegova početka, putovao bih čitavu noć samo da stignem u Međugorje i istrčim ovu utrku.

Ali, sad bi opet netko mogao pitati – što bi to moglo biti toliko posebno u maratону u kojem sudjeluje oko stotinjak ljudi u Međugorju? Da bih to objasnio, moram vam ispričati jednu vrlo osobnu priču, priču koja zahvaća u samu srž mog života.

Doista mogu reći da sam oduvijek volio trčanje, ali zapravo sam se njime ozbiljno počeo baviti sa 11 godina. Međutim, postojale su poprilične prepreke na putu ostvarenja moje želje da postanem profesionalni trkač – imao sam ozbiljne ortopedske probleme s nogama, tetivama i kukovima. Kristalno jasno se sjećam vremena kada sam imao 17 godina i započeo s ozbiljnim atletskim treninzima pod vodstvom trenera: kroz 2 tjedna u desnoj nozi počeo sam osjećati oštru bol koje se nisam mogao riješiti sljedećih 12 godina. Činilo se da ne postoji baš nikakav način da doista postanem profesionalni trkač, a bilo je jednako nezamislivo da trčim čak i samo rekreativno budući da se ova bol činila neotklonivom čak i na neko kraće razdoblje, a kamoli trajno izlječivom.

Bez obzira na to s koliko sam se doktora savjetovao, činilo se da samo uzalud trošim i vrijeme i novac – izgledalo je nemogućim poduzeti išta što bi mi pomoglo da se riješim te boli. Doktori se nisu slagali oko načina liječenja koje su mi savjetovali, pa sam se na kraju podvrgao najrazličitijim terapijama, no kako nije bilo nikakvog pomaka na bolje u mojoj zdravstvenoj situaciji, moje muke samo su se nastavljale. Ali, unatoč svemu tome čvrsto sam se držao svog sna i bez obzira na sve poteškoće neprestano sam si ponavljao: 'Ne znam kako, ali jednog dana istrčat ću maraton.' I zacrtao sam u svojoj glavi ništa manje od sudjelovanja u Njujorškom maratону i to najkasnije do 2000. godine.

Da skratim cijelu priču, od 1990., iz godine u godinu pokušavao sam sudjelovati u utrkama organiziranim u mom gradu, redovito bez uspjeha jer nisam bio u stanju trenirati više od dva ili tri tjedna bez da počnem osjećati nesnošljivu bol u desnoj nozi. A budući da nije moguće odgovarajuće se pripremiti za maratonsku utrku bez ozbiljnog treninga kroz razdoblje od najmanje 6 mjeseci, izgledalo je da nikad neću moći ostvariti svoj san.

Napokon, došla je 2000. godina. Na moje ogromno razočarenje, ne samo da nisam sudjelovao u Njujorškom maratону, već mi je upravo te godine doktor sa velikom zabrinutošću savjetovao da ubuduće izbjegavam bilo kakvu vrstu tjelesne aktivnosti koja uključuje skakanje (a trčanje, naravno, nije ništa drugo nego serija neprekidnih skokova). Također me ozbiljno upozorio da ću u budućnosti imati ozbiljne poteškoće čak i kod samog hodanja.

Pa što sam onda na kraju učinio? Jednostavno sam se okrenuo Bogu.

2000. godina bila je posebno razdoblje u mom životu i imao sam osjećaj kao da mi netko 'namiguje odozgo' usmjeravajući me na to da poklonim više pažnje Bogu. Tako sam u prosincu 2000. odlučio ozbiljno shvatiti vrijeme Došašća i pokušati stvarno se 'uživjeti' u pripreme za Božić. Odlučio sam ozbiljno držati post. Redovito sam uzimao nedjeljni obrok uz svakodnevni skromni doručak, ali to je bilo sve što sam jeo tih dana uz nekoliko manjih užina koje sam pojeo kada nisam mogao izdržati glad.

Jesam li uspio u potpunosti održati post? Nažalost, prekršio sam ga samo 3 sata prije 'zacrtanog vremena' koje je trebalo isteći na samu Polnočku. Sa svojim roditeljima otišao sam u posjet našim bliskim rođacima i naprosto nije bilo moguće izbjeći jelo. Ali otišao sam puno dalje u svom neuspjehu i otežao ga dodatnim 'sramnim gozbama' na sam dan Božića, potom na dan svetog Stjepana, kao i na dan svetog Ivana. Poslije toga sam bio toliko ljut na sebe da sam si rekao: 'Koliko god me bude boljela noga, noćas ću trčati.'

Tako sam se u točno 23:00 sata, 27. prosinca 2000. spremio i izjurio na trčanje. Ali umjesto da ubrzo osjetim dobro poznatu staru bol u nozi, dogodilo se nešto u najmanju ruku nevjerojatno. Točno se sjećam dijela ulice gdje sam pogledao nogu i počeo se pitati: 'Nevjerojatno...ali gdje je bol...?' Tada nisam bio svjestan snage Marije, niti sam razmišljao o tome, ali kasnije sam saznao da je to mjesto bilo blizu raskršća gdje se nalazi kip Marije i Svetog srca Isusova. Nikad neću zaboraviti svoju nevjericu dok sam trčao bez ikakve boli. Mislio sam u sebi: 'Hoće li mi netko reći što se točno ovdje događa?!...'. Ali boli nije bilo ni traga, barem za vrijeme tog trčanja.

Kako se ovo moglo dogoditi? U svakom slučaju, nekoliko je mogućih objašnjenja, uz nezamislivu činjenicu da post, sam po sebi, neizmerno koristi ljudskom tijelu. Zdravstvene koristi posta znanstveno su dokazane kroz mnoga ispitivanja. Jedna od njegovih blagotvornih nuspojava bila je i ta da sam izgubio na težini što je nesumnjivo pomoglo u sprječavanju ponovne pojave boli. I naposljetku, nije da ovdje želim unositi ikakve nadnaravne elemente, ali naprosto je činjenica da ne

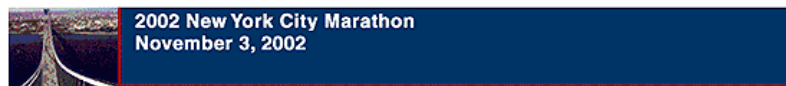
bih bio u stanju izdržati takav strog post bez molitve.

I, što sam prvo napravio nakon ovog predivnog iznenađenja? Pa naravno, odlučio sam još jednom pokušati ozbiljno se baviti trčanjem. Dan za danom postepeno sam povećavao vrijeme treninga, polako pokušavajući trčati sve brže i brže. Uz to sam nastavio s molitvom i redovnim postom svakog petka. Nevjerojatno, ali već do prosinca 2001. istrčao sam svoju prvu trku od 10 kilometara u vremenu od otprilike 45 minuta.

Želim ovdje naglasiti da do tog vremena nisam znao puno o Međugorju, Mariji, krunici ili bilo čemu sličnom. Redovito sam dnevno prisustvovao bogoslužju i pohađao misu, ali moja osobna vjera još uvijek je bila poprilično formalne prirode. Na primjer, u to vrijeme znao sam zbijati šale o starijim gospođama koje bi svakodnevno molile krunicu prije mise nazivajući taj oblik molitve 'mitraljiranom krunicom'. Mislio bih u sebi: 'Slaviti ću Boga na koji god način On to od mene želi, ali bolje da ne očekuje da to radim ovako.'. Jednostavno nisam mogao razumjeti što to tjera ove postarije gospođe da izgovaraju svoje molitve tako mehanički, na način koji se meni činio potpuno bez srca, čak hladno. I, ne zaboravimo, one su to činile SVAKI DAN. A onda me je jedna djevojka koju nisam najbolje poznao pozvala da za proslavu Nove godine idem u Međugorje. Čuo sam za ovo poznato svetište još 1997. godine i otada sam uvijek imao neki poseban osjećaj vezano za Međugorje, tako da sam unatoč činjenici da sam tog prosinca imao mnoge dogovorene obaveze osjećao da definitivno moram otići tamo. I stvarno sam i otišao. Budući sam tamo išao sa jednom molitvenom grupom svete krunice, obećao sam im na putu nazad u Italiju da ću u znak zahvalnosti doći na jedan od njihovih sastanaka, ali kako mi nije odgovarao ovaj način moljenja krunice izričito sam im naglasio da ne očekuju da ću se pridružiti njihovoj grupi. Međutim, na iznenađenje svijeta a prvenstveno moje vlastito, nakon samo 4 mjeseca ne samo da sam molio krunicu, već sam postao i voditelj ove 'molitvene grupe mladih', te prenosio dobru vijest po čitavom mojem gradu. Što je još važnije, počeo sam moliti krunicu na svim svojim treninzima. Otada to činim neprestano, kao što ću vjerojatno i nastaviti činiti do kraja svog života, sve dok budem imao DAR TRČANJA! Učinak je bio i ostao nevjerovatan! Onog časa kad sam počeo moliti na treningu počeo sam se osjećati kao da mi je Gospa osobni trener! Ali bilo je tu i još nekih nevjerovjatnih učinaka....

Još uvijek nisam odustajao od svog sna da trčim u Njujorškom maratonu, pa sam konačno odlučio poduzeti nešto konkretno oko toga. Tako sam u veljači 2002. posjetio službenu internetsku stranicu ovog maratona i ubrzo ustanovio da je jedini način da upadnem među trkače da se prijavim za lutriju koja je bila organizirana kao alternativni sistem prijave za sve one koji su željeli učestvovati u ovom maratonu, ali čije je vrijeme trčanja bilo iznad 2 sata i 40 minuta. Znao sam da su

šanse da me izvuku kao učesnika na ovaj način praktički ravne nuli, ali budući nije bilo drugog načina da pokušam ući među trkače odlučio sam da nemam što izgubiti i prijavio se. Nakon toga nisam mogao ništa drugo nego čekati do lipnja kada je bilo predviđeno izvlačenje učesnika prijavljenih preko lutrije, tako da sam naprosto nastavio sa svojim treninzima s krunicom pokušavajući biti strpljiv. Onda sam nakon mjesec dana dobio pismo od organizatora maratona u kojem su me obavijestili da nešto nije u redu s podacima koje sam unio prilikom prijave, i iako sam im brzo poslao podatke koje su tražili, sve mi se to činilo lošim znakom za ishod lutrije. Nakon nekoliko dana, kada sam otišao na internetsku stranicu samo da bih provjerio je li sad sve u redu s mojom prijavom, bio sam van sebe kada sam vidio ovo:

2002 NYC Marathon Entrants Listed by Name

New Search

STATUS	LAST NAME	FIRST NAME	AGE	CITY	STATE/REG./PROV.	COUNTRY
ACCEPTED	PIAGENTINI	MARCO	M32	TERNI	TR	ITALY

Pomislio sam – 'Čekaj malo....P-p-p-prihvaćeno?!...Nije moguće!!!...Par dana prije nisam bio niti među propisno prijavljenima, a sad sam među učesnicima...?!...I to već 4. travnja...?!'

Kasnije sam dodatno provjerio njihovu čitavu bazu podataka i ustanovio da sam ja JEDINI učesnik čija je prijava odobrena prije izvlačenja lutrije sa vremenom trčanja iznad 2 sata i 40 minuta. Imao sam nekoliko teorija o tome kako se ovo moglo dogoditi, ali bez obzira na stvarne okolnosti koje su dovele do prihvatanja i odobrenja moje prijave, ovo je za mene bio jasan znak, upravo onaj koji sam čekao.

Znači, sad je stvarno bilo vrijeme da se najozbiljnije prihvatim treniranja. S obzirom na iskustvo koje sada imam, bez oklijevanja mogu reći da je način na koji sam tada trenirao bio potpuno neodgovarajući, te da sam trebao primijeniti sasvim drukčiji pristup, ali isto tako mogu bez oklijevanja reći da jedan vid mog tadašnjeg treninga nije bio uzaludan: tijekom tih 7 mjeseci nisam odradio niti jedan jedini trening a da nisam molio barem jedan dio krunice. Čak i na dane kad sam osjećao da nemam nimalo snage za trening ili nimalo volje, već samo činjenica da nisam izmolio krunicu bila je dovoljna da navučem dres i otrčim svoj trening uz krunicu, ako treba i u 2:00 u noći. Nakon što bih se vratio kući, osjećao bih se kao nov, na brzinu se istuširao, odspavao par sati i bio na nogama u 7:00, potpuno spreman za novi radni dan. Uz redoviti post svakog petka, doista sam bio potpuno predan pripremama za taj veliki dan kad ću trčati svoj sanjani maraton. U svibnju sam čak uspješno istrčao jedan polu-maraton. Iako sam se nakon te utrke osjećao potpuno iscrpljen uz bolove u čitavom tijelu, što je bio očiti znak da još nisam spreman za pravi maraton, to je sve skupa predstavljalo ogromni napredak. Tako sam nastavio trenirati. Trenirati i trenirati i temirati. Što je, naravno, podrazumijevalo istu mjeru molitve.

I konačno, svanuo je moj dan D. Na sam dan maratona došao sam do prostora oko startne linije u oko 8:30 gdje je utrka trebala početi u 11. Tamo je bilo mnoštvo najrazličitijih ljudi zaokupljenih završnim pripremama, među kojima je bilo i mnogo onih koji su 'punili svoje spremnike' najmoćnijim postojećim gorivom: molitvom i duhovnošću. Znak za početak utrke konačno je ispaljen u 11:00. Nisam mogao vjerovati da konačno trčim ovaj veliki maraton. Krunica je strujala kroz mene mirno i nezaustavljivo u ritmu otkucanja mog srca držeći moje misli podalje od zamora i boli koje sam postupno počeo osjećati. Nekako sam uspio nastaviti trčati ne mogavši vjerovati kad sam vidio da se približavam oznaci na kojoj je pisalo 20 MILJA (nešto više od 36 kilometara). Nevjerojatno, još samo nekoliko kilometara do kraja! Još malo i istrčao sam sve! Konačno sam došao do poznatog njujorškog Central Parka. Zapravo, 'konačno' možda i nije najbolja riječ, jer bez obzira na činjenicu da je pred vama još samo nešto malo više od 5 kilometara, ti zadnji kilometri uvijek su najdulji, a cilj vam se čini nedostižno daleko. Ali uspio sam stići do cilja, prešao sam ga, uspješno sam završio svoj prvi maraton. Evo i dokaza:

LOVE IT. NEW YORK CITY MARATHON. NOV. 3, 2002

New York Road Runners certifies that

Marco Piagentini

completed the New York City Marathon
(26 miles, 365 yards)
held on November 3, 2002, in

3:48:10
Official Finish Time
3:45:55
Net Finish Time

Allen Stensfeld, Race Director
Michael R. Bloomberg, Mayor

15K Time	0:53:05	Overall Placement	8117 out of 31835 Total Finishers
1/2 Marathon Time	1:46:09	Placement by Gender	3238 out of 21626 Male Finishers
10 Mile Time	2:50:38	Placement in M30-39 Age Group	2237 out of 8078 Age Group Finishers
Average Pace per Mile	08:42	Age Graded Time	3:45:55
		Performance Level Percent	58.1%

JPMORGAN CHASE - CONTINENTAL AIRLINES - ASICS - FOOT LOCKER
THE NEW YORK TIMES - THE RUDIN FAMILY - RUNNER'S WORLD

NEW YORK CITY MARATHON
www.nyrr.com

U trenutku kad sam završio maraton iskreno mogu reći da me bolio svaki pojedini dio tijela – mišići, tetive, kosti, trbuh. Ali nevjerojatna stvar bila je u tome što moj 'ukleti kuk', kao ni moja kralježnica nisu uopće boljeli!! Shvaćate li što vam zapravo želim reći? Niti jedan od zdravstvenih problema koji su mi godinama onemogućavali da trčim nije se manifestirao nakon ove iscrpljujuće utrke! Pa, što drugo reći nego, hvalite Gospodina!

Da, ovo je bez sumnje bilo ČUDO. Meni je to bilo kristalno jasno već samog onog trenutka kada sam utrčao u cilj, s obzirom na bolan dugi period kroz koji sam se neuspješno borio sa ozbiljnim ortopedskim problemima. Ali sad mi je to još jasnije, s obzirom na 3 dodatna maratona koja sam naknadno istrčao i atletsko iskustvo koje sada imam. Vidite, samo kada pogledam način na koji sam se pripremao za taj prvi maraton, mogu slobodno reći da sam bio potpuno atletski nespreman za taj sportski pothvat: moj sveukupni trening tada bio je u potpunosti nedovoljan, nisam imao pojma o učinkovitom raspoređivanju energije kroz različite faze maratona, te sam napravio i nekoliko drugih većih tehničkih pogrešaka, kao na primjer, pristupio trčanju tog maratona s potpuno neprimjerenom tjelesnom težinom.

Ali svi ovi nedostaci, kao i sve prepreke nisu me mogli spriječiti da završim ovu utrku, iz očitog razloga što je Bog bio uz mene. Nisam trčao taj maraton naprosto da bih sebi nešto dokazao; posvetio sam tu utrku kao žrtvu našem Gospodinu, posvetio je miru u svijetu, miru u obiteljima, daru života kao takvog, posebno životu nerođenih. I to je za mene kao katolika ključna točka u ovoj priči: svaka vrijedna žrtva može se posvetiti Bogu, pa prema tome, zašto ne i trčanje? Na kraju krajeva, Bog nas je obdario našim tijelima, uključujući i noge, pa zašto ga onda ne bismo mogli hvaliti i slaviti i na ovaj način?

I na kraju, neki od vas mogli bi sad reći – dobro, ovo je svakako dojmijiva priča, ali na koji je način ona povezana s Međugorjem?

Pa, iako je moja priča na kraju ispala podugačka, mislim da je kroz nju vrlo lako pratiti osnovnu crtu i izvući pravu poantu. Prvi put kada sam trčao bez boli, moj prvi posjet Međugorju, moje otkriće snage moljenja krunice, te jasan dokaz te snage kroz moj prvi maraton – sve je to vrlo usko povezano sa našom Blaženom Djevicom Marijom, našom Gospom. Iz tog sam razloga godinama želio organizirati neku vrstu utrke u Međugorju, o čemu nikome nisam govorio misleći da bi se ljudima ta ideja vjerojatno učinila neumjesnom s obzirom na svetost ovog mjesta. Tako da možete zamisliti kako sam se osjećao kada sam čuo da je u Međugorju organiziran pravi maraton. Jednako kao što možete i zamisliti koliko sam tada bio razočaran što je bilo prekasno da se prijavim za utrku. Da, umalo sam zaplakao.

Ali nakon toga svaki tjedan budno sam pratio internetsku stranicu ovog maratona čekajući najave o održavanju Maratona Mira 2008. godine. Čim je službeno objavljen datum održavanja maratona ove godine, točnije, 14. studenog 2007., prijavio sam se i bio oduševljen kada sam dobio potvrdu da je moja prijava prihvaćena. 17. svibnja 2008. godine sudjelovati ću u Maratonu Mira kao Natjecatelj br. 2!

Još bih samo želio dodati nekoliko stvari vezanih za ovo moje iskustvo: često unutar naše katoličke crkve čujemo da se govori kako je «nemoguće živjeti bez Marije». Moram kazati da se ne slažem u potpunosti s time. Na primjer, ja sam

osobno živio bez nje čitavih 30 godina, tako da već to samo po sebi dokazuje da se može živjeti bez da čovjek zna išta o Gospi. No s druge strane, također moram reći ovo – tih 30 godina bilo je kao da živim bez vlastite majke. Kao što svi dobro znamo, Marija se nikad ne pokazuje 'ispred' Boga i Njegovog sina, Isusa. Ona je uvijek toliko 'u pozadini' da ponekad možda zaboravimo da je Ona uopće tu. U jednoj od Njezinih objava u Međugorju poručila nam je kako 'nije važno da ljudi vjeruju u moje poruke, već da se okrenu mom Sinu'. Prema mom iskustvu, njena pomoć gotovo je neizostavna i nezamjenjiva na našem putu da se u potpunosti predamo njezinom Sinu. Za mene je njena pomoć bila najvažniji segment u mojim naporima da 'nađem pravi put' i učinim ključne korake na mom osobnom putu vjere na ovoj zemlji. Uvijek je bila uz mene, čak i tijekom onih 30 godina kada je nisam niti zamijećivao. Ponizno je čekala dozvolu našeg Svetog Oca da na poseban način uđe u moj život. Zato ovim putem želim obnoviti posvećenje svih mojih molitvi i napora našoj Gospi.

Marijo, naša Kraljice Mira, moli za nas i za čitav svijet!

Zadnja Promjena (Subota, 24 Svibanj 2008)

« Prethodna

[Natrag]

STUDIO ZA NOKTE NADA abalic. Večernji list macron mir IG SEONSKO GOSPODARSTVO DUGA STRANA STAR SPORT RBK

ŠTAND EXPO STAKLO MARKET MOGUS autobusni prijevoz DIV4 autobusni prijevoz DugaTOURS AUTOTURIST ZU&RIC PODRAVNA

